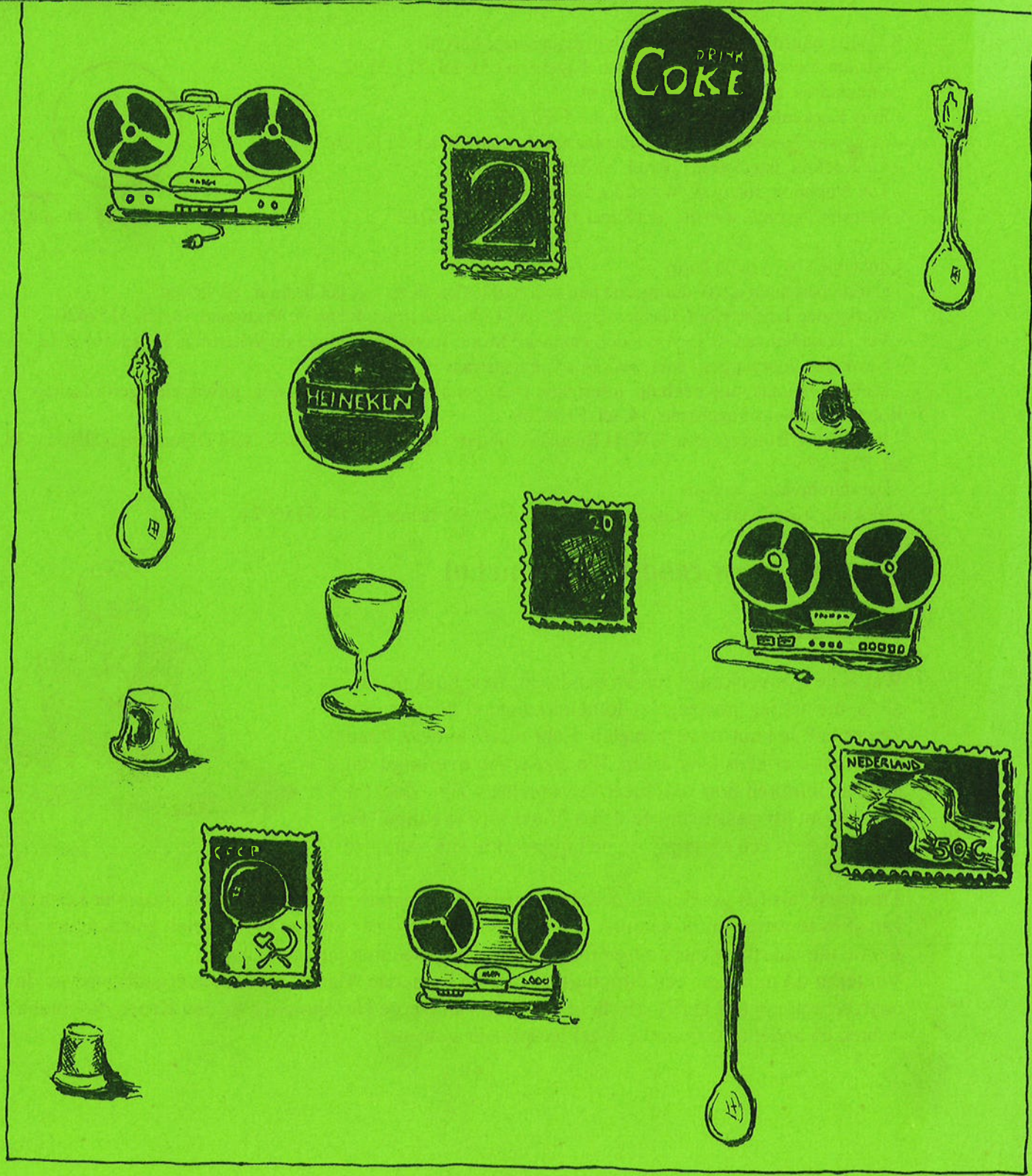

de RAAD SHEER

27e jaargang nummer 1, april 2005 een uitgave van de vereniging raadsherenbuurt

verzamelingen

Vereniging Raadsherenbuurt Leiden

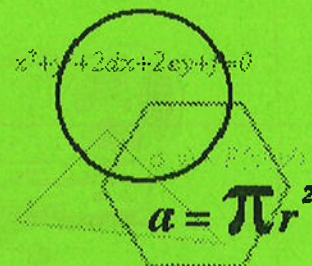
Bestuur buurtvereniging

- Rob van Berge Henegouwen, *voorzitter*, Rijsburgerweg 109, tel. 5726100
- Alex Beek, *secretaris*, Van Ledenberchstraat 10, tel. 5154700
- Jan Kroes, *penningmeester*, Rijsburgerweg 103, tel. 5157478
- Marjan Lauwers, *bestuurslid*, Johan de Wittstraat 48, tel. 5155952
- Paul Kuijt, *bestuurslid*, Johan de Wittstraat 51, tel. 5144197
- Huib Kruijt, *bestuurslid*, Fagelstraat 21, tel. 5157750
- Nico van Hemert, *bestuurslid*, Rijsburgerweg 149, tel. 5120584

Redactie buurtkrant & website www.raadsherenbuurt.nl

- Mirjam Jochemsen, *redactie-adres*, Fagelstraat 51, tel. 515 25 92
e-mailadres: m.jochemsen@tiscali.nl
- Erna Koekenberg, Fagelstraat 15, tel. 5121213
- Janny van Nieuwkoop, Van Oldenbarneveltstraat 28, tel. 5172176
- Els Roelofs, Fagelstraat 28, tel. 5176545
- Ton Staphorst, Johan de Wittstraat 52, tel. 5170264
- Maarten Tacoma, *website*, p/a Fagelstraat 40, tel. 5176192

Contactpersonen in de buurt

- Familieberichten a.u.b. doorgeven aan secretaris Alex Beek van het bestuur, zie boven
- Werkgroep Leidse Hout Theater: George van Eijk, *voorzitter*, Johan de Wittstraat 30, tel. 5157420
- Ver. Vrienden van de Leidse Hout: Hanneke Mooi, *secretaris*, Johan de Wittstraat 11, tel. 5652612
- Gevonden voorwerpen: Rita DeCoursey, Fagelstraat 39, tel. 5155886
- Diefstal, inbraak, ouderenhulp, informatie over onderhoud huis, verbouwen, uitwisselen gereedschap: Rob Grootenhuys, Fagelstraat 14, tel. 5154769
- Vereniging Binnenterrein OWHJ Raadsherenbuurt: Ad Littel, *secretaris*, Van Oldenbarneveltstraat 35, tel. 5153475
- Buurtarchivaris: vacature
- Melding wateroverlast: Rogier den Uyl, Johan de Wittstraat 41, tel. 5156974

Website: www.raadsherenbuurt.nl

Van de redactie

Wat is de overeenkomst tussen bandrecorders, boeken, radio's, bierviltjes, postzegels, domeinnamen, vlinders en suikerpotten? Je kunt ze verzamelen. Echt waar! In deze Raadsheer kunt u er alles over lezen. We zijn ervan overtuigd dat er in de anonimiteit nog veel meer verzamelaars zijn. Zoekt u iemand om uw passie mee te delen of om mee te ruilen? Probeer dan eens een oproepje op de bijgewerkte site van onze buurt!

Trouwens, als het goed is verzamelen we allemaal: papier, glas, textiel. Ook daarover komt u van alles te weten in dit nummer. En over het verschijnen van het verzamelen zelf hebben verschillende buurtbewoners zitten filosoferen. Lees mee met hun gedachten...

Verder in dit nummer: een uitnodiging voor de komende Algemene Ledenvergadering van de buurtvereniging (18 april), afscheid van Rob van Berge Henegouwen en Jan Kroes, familieberichten en ander buurtnieuws. Veel leesplezier gewenst!

Van het bestuur

Paul Kuijt

De gemeente geeft buurten (vertegenwoordigd door de buurtverenigingen) de mogelijkheid inspraak te hebben over de besteding van geld dat de gemeente uitgeeft per wijk/district. De betreffende wethouder wil ver gaan in de zeggenschap, maar begint klein. In ons district (Houtkwartier, Vogelwijk en Raadsherenbuurt) mochten we zeggen aan welke doel(en) we ongeveer €7.000 willen besteden. We opperden: een financiële bijdrage voor (afgekeurde) speeltoestellen voor de speeltuin Vogelwijk en egaliseren van het grote veld Leidse Hout. Vertegenwoordigers van Houtkwartier opperden het planten van een grote boom op de rotonde bij de Wassenaarseweg.

Uitkomst: het egaliseren wordt extra meegenomen met het regulier onderhoud en de speeltuin krijgt €6.200; lage beplanting rotonde wordt onderzocht.

Rob van Berge Henegouwen

Foto: ER

Daarnaast zal Bankier Van Lanschot een nieuwe ceder in de voortuin plaatsen. Het bestuur houdt zich warm aanbevolen voor ideeën voor nieuwe rondes.

Woutertje Pieterse: de Gemeente legt op dit moment de laatste hand gelegd aan de verwerking van inspraakreacties, zo meldt wethouder Hessing aan ons. Daarna kan deze beantwoording via B&W en de Commissie naar de Raad (het afdoen van inspraak is een raadsbesluit). Aansluitend kan het project weer verder, er vanuit gaande dat de Raad geen wijziging brengt in de voornemens.

Op de ALV neemt het bestuur afscheid van twee oudgedienden: Rob van Berge Henegouwen en Jan Kroes. Rob is vanaf 1996 bestuurslid geweest en Jan sinds 1999. Rob is al jaren onze standvastige voorzitter; altijd bereid om de belangen van de buurt te behartigen tijdens vergaderingen met de gemeente, met het COA, over het zorgcentrum, etc. Ook Jan heeft zijn sporen ruimschoots verdiend, natuurlijk vooral als penningmeester van de vereniging maar ook door een actieve rol bij onderwerpen als het zorgcentrum. Beiden vinden het nu welleltjes en dat is te respecteren gezien hun staat van dienst. Heel erg bedankt voor jullie jarenlange inzet voor de buurt!

Op maandag 18 april kiest de ALV een nieuw bestuur. Marjan Lauwers, Alex Beek, Huib Kruijt, Nico van Hemert en Paul Kuijt zijn herkiesbaar. Als nieuwe kandidaatbestuursleden verwelkomen we Janneke van Etten (Johan de Wittstraat 54) en Erik Hazenbos (Fagelstraat 17). U bent natuurlijk van harte uitgenodigd de ALV op 18 april bij te wonen, in het theehuis, vanaf 20.00 uur.

Vereniging Binnenterrein OWHJ

Ad. Littel

Van Oldenbarneveltstraat 35

Het uitbrengen van het Jaarverslag over 2004 aan de leden is voor het bestuur van de nog jonge Vereniging Binnenterrein OWHJ (Van Oldenbarneveltstraat, Warmonderweg, Hoogerbeetsstraat en Johan de Wittstraat) Raadsherenbuurt een goede gelegenheid om ook de andere buurtbewoners op de hoogte te brengen van de activiteiten in het voorbije jaar. Hieronder volgt een samenvatting van dit Jaarverslag.

Op 22 januari 2004 werd de Vereniging Binnenterrein OWHJ hebben opgericht, Tijdens de eerste Algemene Ledenvergadering (ALV) op 10 maart werd het Voorlopige Bestuur verkozen tot Bestuur. Dit was in 2004 als volgt samengesteld:

voorzitter:	Jan Theeuwes
plv. voorzitter:	Peter Visscher
secretaris:	Ad Littel
penningmeester:	Jac Peeters
lid:	René Verdonk
lid:	Tom van Leeuwen

Tijdens de ALV werd ook besloten om, naast de in de notariële akte opgenomen statuten, geen huishoudelijk reglement vast te stellen. De vereniging is immers klein en simpel georganiseerd, en het accent van haar werkzaamheden ligt niet op vergaderen. De leden vroegen het bestuur om:

1. verkenning van aankoopmogelijkheden van het binnenterrein LAG-garage;
2. het organiseren van werkbijeenkomsten, waar bestuur en leden zoeken naar een gezamenlijk gedragen beeld van de wenselijke ontwikkeling van het binnenterrein.

In maart legde een delegatie van het bestuur een bezoek af bij wethouder Hillebrand van de gemeente Leiden. De Vereniging en haar doelstelling bleken te worden gewaardeerd door de gemeente. De gemeente gaf enkele toezeggingen over hulp bij aankoop van het terrein, zoals kredietverlening onder gunstige voorwaarden. Ook vormt de vereniging in de ogen van de wethouder een belangrijke rechtspersoon om mee te overleggen over de herziening van het bestemmingsplan. Uiteraard geldt hierbij, dat dit overleg inhoudelijk meer kan bereiken naar mate meer omwonenden lid zijn.

Op 19 april en 17 mei heeft het bestuur werkbijeenkomsten georganiseerd, om met de leden te spreken over verschillende ontwikkelingsmogelijkheden voor het binnenterrein OWHJ. Tijdens de eerste bijeenkomst is vastgesteld wat - gezien vanuit het woongenot - ongewenste aspecten zijn van mogelijke ontwikkelingen. Vervolgens zijn vier werkgroepjes ingesteld die elk een verschillend scenario moesten uitwerken, dat tevens rekening houdt met die onwenselijkheden: een 'nul-scenario' (autonome ontwikkeling), een tuinenplan, een hofjesplan en een multifunctioneel plan.

Tijdens de tweede bijeenkomst gaven de werkgroepen een presentatie over de scenario's. Op grond van de bespreking hiervan concludeerde de gespreksleider dat het tuinenplan de grootste voorkeur had van de aanwezige leden, gevolgd door een variant van het multifunctioneel plan.

Het bestuur heeft ook een subsidieaanvraag ingediend bij het IPSV-programma van het directoraat-generaal Wonen van het minis-

terie van VROM. Hiermee zou een aantal voorbereidende activiteiten kunnen worden gefinancierd. In november is echter van VROM vernomen dat deze aanvraag is afgewezen.

Enkele pogingen van het bestuur om de eigenaar van de LAG-garage te interesseren voor een verkoop van het object aan de vereniging zijn in 2004 mislukt. Dit ondanks het feit dat de eigenaar in de zomer van de gemeente heeft vernomen dat in feite elke wens van hem tot verandering van de gebouwen een herziening vergt van het geldende bestemmingsplan, dat deze herziening pas in 2006 zal beginnen en naar verwachting pas in 2009 zal zijn voltooid. Op grond hiervan heeft de eigenaar besloten het bestaande bedrijf zo in te richten dat het in gebruik kan worden genomen. De hiervoor benodigde werkzaamheden zijn in oktober 2004 begonnen en waren aan het einde van het verslagjaar nog niet voltooid.

Het bestuur heeft zich met het oog op dit nieuwe initiatief van de eigenaar verdiept in de eisen waaraan een te openen garagebedrijf moet voldoen. Doelstelling van de vereniging is immers niet alleen aankoop van het binnenterrein, maar ook belangenbehartiging van de omwonenden in de breedste zin van het woord, voor zover het de ontwikkelingen van dit terrein betreft.

In het verslagjaar bedroeg het aantal leden der vereniging 26, en het aantal donateurs 2.

Omdat het totale aantal woningen dat op grond van de statuten voor een lidmaatschap in aanmerking komt 38 bedraagt, heeft thans 74% van het totaal aantal woningen in het OWHJ-blok zich actief opgesteld achter de doelstellingen. We mogen dus stellen dat deze hoge organisatiegraad de sterke betrokkenheid van de omwonenden bij de toekomst van de LAG-garage weerspiegelt.

Foto Jeroen Hiemstra

Sneeuwpret in de Raadsherenbuurt

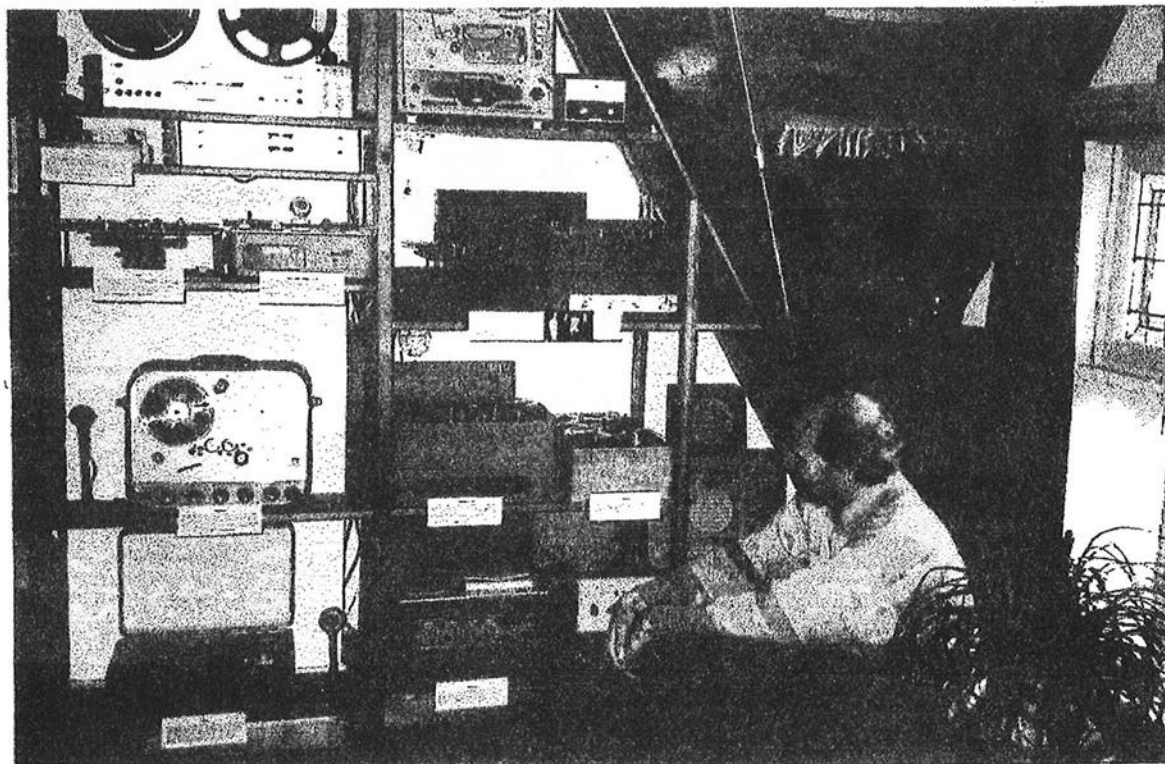
Verzamelen is geschiedschrijven

Jac Peeters

Johan de Wittstraat 20

Eind jaren '80 kreeg ik toevallig een oude bandrecorder in handen van het merk en type, waarmee ik 25 jaar daarvoor had gewerkt. Bandrecorders hadden altijd tot mijn gereedschap behoord, maar zo'n oudje was wel erg leuk. En dat spul leek wel uiterst zeldzaam geworden. In diezelfde tijd hoorde ik in een uitzending van het toenmalige radioprogramma de Radiovereniging van de VPRO over een verzamelaarsclub van oude radio's en aanverwante apparaten. Ik besloot toen om op één van hun ruilbeurzen maar eens 'n kijkje te gaan nemen. En tot mijn verrassing ontdekte ik dat er nog heel veel "antiek" te koop was. Vervolgens ging het vrijwel vanzelf. Aanvankelijk was ik wel gecharmeerd van draagbare buizenradio's (met van die dikke

90-Voltbatterijen), maar die stonden, na restauratie, alleen maar mooi te wezen. Nee, die bandrecordersectie was eigenlijk veel interessanter. Niet zozeer de honderden Philips-, Grundig- en Telefunken-modellen; alswel de vaak zeer primitieve, vierkante bakken, waarvan ik destijds nooit gehoord had. Welluidende merknamen als Sonora, Asterion, Sacofoon, Echo, Petrovox, Devotone, Timbra, EAMI en Stolz werden plechtig uitgesproken. En, wat nog verrassender was: het bleken allemaal merken van Nederlands fabrikaat te zijn. En toen ging plotseling het verzamelen hand in hand met de geschiedenis van de Nederlandse bandrecorderindustrie.

Jac Peeters met zijn verzameling, tijdens Kunst in de Kamer(s) 2002

Foto: Geertrui Marks

Want wat bleek, na veel spit- en spuurwerk, het geval?

Kort na de Tweede Wereldoorlog waren er in ons land veel kleine metaalbewerkings-bedrijfjes, vaak instrumentmakers. Die hadden veel werknemers, maar weinig opdrachten. Een aantal van hen ontdekte een gat in de markt, namelijk de opkomende belangstelling voor afspeelapparatuur. Het bleek dat ze met hun draaibanken en andere machines vrijwel het hele mechanische gedeelte van een bandrecorder in eigen huis konden maken. Het elektronische gedeelte werd, vooral in de begintijd, vaak uitbesteed aan gespecialiseerde bedrijven.

Aldus zijn er tussen 1950 en '60 een tiental fabriekjes actief geweest: zes in Den Haag, twee in Amsterdam, één in Apeldoorn en één in Muiden. Het bedrijf in Muiden, Amroh, was het meest bekend en succesvol. Onder de merknaam HandySound werd een eenvoudige, betaalbare recorder geproduceerd. Het meest bekende fabriekje

in Amsterdam was Radio Peeters in de Van Woustraat. De productieaantallen waren laag; meestal niet hoger dan een paar honderd exemplaren. Alleen Amroh kwam tot een productie van enkele duizenden apparaten.

Mijn collectie bevat vrijwel alle Nederlandse bandrecordermerken. Helaas is alleen het merk Stolz daarin niet vertegenwoordigd. De Stolz werd in 1950 in de Anjelijsstraat in Amsterdam door de firma Jansen en Derriks gebouwd. Het toestel is tot nu toe onvindbaar gebleken.

Maar mijn bandrecordercollectie heeft nog een staartje gekregen: mensen die ruim twee jaar geleden de Kunst-in-de-Wijk-excursie hebben gemaakt weten dat deze collectie nauw verweven is geraakt met de roman Het Bureau van J.J. Voskuil. Een soort hoorspel? Ja, maar dan net iets anders en niet op de radio!

Reizen en vlinders vangen

Foto: Hielco Kuipers, Leidsch Dagblad

Mirjam Jochemsen

Op een winderige maar zachte middag in februari belde ik aan bij de heer J. Schuringa aan de Van Beuningenlaan. Ton Staphorst wist namelijk van zijn prachtige vlinderverzameling, en ik wilde hem vragen of hij daar iets over wilde schrijven voor deze Raadsheer. Volgens Schuringa zelf echter was dat zijn sterkste kant niet, maar hij had wel eens eerder met zijn verzameling in de Raadsheer gestaan, en ook ooit in het Leidsch Dagblad. Dat laatste artikel kon hij wel even voor me opzoeken. Ik moest maar even meelopen naar zijn werkkamer.

Kasten vol

En daar werd het bezoek ongemerkt en ongepland een interview, want in die kamer kan je er niet omheen: overal vlinders aan de muur, in houten bakken met glazen deksel. Prachtige exemplaren met de meest exotische kleuren. “Maar die zijn niet bijzonder,” liet Schuringa meteen weten, “de echt mooie heb ik hier, want aan de muur verkleuren ze. Behalve dan de exemplaren die hun felle kleuren niet aan kleurstof te danken hebben maar aan miljoenen kleine prismaatjes.” Kasten vol met houten laatjes, allemaal gevuld met vlinders: grote en kleine, felgekleurde en onopvallend bruinige; allemaal keurig gerangschikt naar familie, geslacht, soort en soms nog ondersoort. Bij elkaar zijn het er wel enkele duizenden. Er zijn ook enkele laden met wespen, kevers, sprinkhanen en vliegen (waarvan één met ogen op steeltjes!), maar als het erop aan komt ligt de liefde van het verzamelaarshart bij de vlinders.

National Geographic

Schuringa groeide op in Indonesië (toen nog Nederlands Oost-Indië), studeerde medicijnen in Nederland en werkte een tijd als scheepsarts. Later was hij 25 jaar KNO-arts in het Diaconessenhuis. Zo kreeg hij veel kansen om met zijn onafscheidelijke netje over de wereld te reizen. Lange tijd ging hij jaarlijks drie weken in een ziekenhuis in Kenia werken. “Dan stond ik tot 12 uur te opereren en daarna ging ik op vlinderjacht. Heerlijk!” Ook congressen boden hem genoeg gelegenheden, die hij altijd met beide handen aangreep. Indonesië, Afrika, Zuid-Amerika, hij is er allemaal geweest en kwam nooit zonder vlinders thuis. Ook werd zijn zus in Amerika regelmatig met een bezoek vereerd – netje mee.

Tijdens één van die bezoeken ging Schuringa naar Mexico. Een parkopzichter had daar eindelijk de overwinteringsplek gevonden waarnaar al jaren gezocht werd, namelijk die van een grote trekvlinder die in een flink deel van de VS voorkomt en die in de winter naar het zuiden trekt. De vlinders zaten op die ene plek met honderdduizenden, misschien wel miljoenen bij elkaar. Schuringa maakt er indrukwekkende foto's van, waarvan er één op de cover van de National Geographic¹ terecht kwam.

Passie

Heel veel exemplaren komen echter gewoon uit Nederland. De vlinderliefhebber ving ze lang geleden in de Leidse Hout, op de hei, of gewoon in zijn achtertuin met behulp van een fuik. Nachtuiltjes, pijlstaarten, Schuringa heeft ze. Maar ze zijn er niet meer in Nederland. De fuik is opgeruimd. “Er zat nooit meer wat in. Nederland is te vol geworden, en vooral veel te licht ‘s nachts. Doodjammer.”

Zeventig jaar geleden, in 1935, begon het vlinders vangen als hobby, toen zijn moeder een keer koekjes kocht van Patria. Daar zaten gratis vlinderplaatjes bij. Een vlinders verzamelende huisvriend en een buurman-bioloog deden de rest: het werd een levenslange passie. Toen de KNO-arts met pensioen ging kon hij het zelfs niet laten alsnog evolutiebiologie te gaan studeren. Maar als verzamelaar doet hij het tegenwoordig wat rustiger aan. De aankomende reis naar Spanje zal vooral een zoektocht worden naar tapas en wijn, kokkels, sardines en mosselen. De verzameling is al zo veelomvattend, daar hoeft niet veel meer bij.

“Als ik er niet meer ben gaat alles naar Naturalis. Misschien kunnen ze daar dan uitvinden wat dit ene roze vlindertje er voor één is. Ik kan het nergens vinden. Wie weet, is het echt nog nergens beschreven. Dan heb ik hier wel een heel bijzonder beestje.”

¹ National Geographic, augustus 1976.

bierviltjesverzameling

Joost Vos

Johan de Wittstraat 19

Ik heb naar mijn weten al een keer in de Raadsheer gestaan met een foto van mijn collectie, maar nu is mij gevraagd waarom en hoe ik bierviltjes spaar.

Joost in 2002 tijdens Kunst in de Kamer(s)
Foto: Geertrui Marks

Ik ben bierviltjes gaan sparen toen ik 4 of 5 was. Het begon heel klein, ik nam er gewoon altijd een paar mee. Nu heb ik er denk ik een stuk of duizend. Het sparen gaat nu ook veel sneller omdat veel mensen bierviltjes voor me meenemen als ze op vakantie zijn geweest of als ze toevallig een bijzondere zijn tegengekomen. Ik heb er een keer in België een hoop gekocht op een markt. Dat waren hele bijzondere. Ik vind bierviltjes verzamelen leuk omdat je ze bijna in elk land/plaats hebt. En dan heb je een aandenken aan het land of de plaats waar je geweest bent.

Mensen vragen wel eens aan mij: 'Waarom spaar je nou eigenlijk bierviltjes?'. Eigenlijk kan ik er gewoon geen antwoord op geven. Ik denk dat ik gewoon een keer heb gevraagd wat het zijn en ze toen heb meegenomen. En dat ik toen besloten had om ze te gaan verzamelen. Ik vind het zelf wel een originele verzameling, omdat er niet zoveel mensen zijn met een bierviltjesverzameling en ik vind het leuk omdat je er zoveel verschillende hebt.

Ik hoop dat ik genoeg verteld heb over mijn verzameling, als u nog iets wilt vragen dan kunt u mij mailen op vos_Joost@hotmail.com.

En als u een keer een mooi bierviltje tegenkomt, gooi het dan gewoon in de bus op de Johan de Wittstraat 19!

Britains historic model houses

Yvonne Slijkhuis
Johan de Wittstraat 20

Eigenlijk ben ik geen verzamelaar, in tegenstelling tot mijn vriend Jac die fanatiek kan verzamelen. Je zou eigenlijk kunnen zeggen dat ik, door mijn liefde voor het Verenigd Koninkrijk, bij Jac z'n verzameling aangeschoven ben.

Het gaat hier over een verzameling van 123 gedetailleerde modelhuizen van aardewerk. Alle modellen bestaan echt, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de 'David Winterhuisjes', die op fantasie berusten en een hoog Efteling-karakter hebben. Veel van onze collectie heeft een historische achtergrond of is op een andere manier beroemd geworden, zoals bijvoorbeeld een model van Highgrove House, waar de Britse kroonprins Charles woont (al dan niet met zijn Camilla). Het eerste huisje werd gekocht in een soort cadeauwinkel in Londen. Het was: 'The Old Curiosity Shop' uit 1567 naar Charles Dickens, dat nu ongeveer 25 jaar in ons bezit is.

Het was een heel aardig huisje en we begrepen dat het van een pottenbakkerij in Norfolk afkomstig was. Omdat we in die tijd nog geen computer thuis hadden met een zoekmachine moesten we nog veel moeite doen om de pottenbakkerij te achterhalen. Maar na enig speurwerk bleek het de 'Tey Pottery' uit het plaatsje Banham in het graafschap Norfolk te zijn, een familiebedrijfje met circa tien medewerkers die met de hand de mallen van het oorspronkelijke model beschilderden in de originele kleuren.

In een later stadium hebben wij twee keer het bedrijf bezocht. Helaas overleed in de negentiger jaren de kunstenaar en hij werd door z'n dochter opgevolgd. Jammer genoeg had zij de noch de creatieve, noch de commerciële vaardigheden van haar Dad-

dy, waardoor het bedrijf enige jaren later roemloos tenonder ging. Gelukkig hebben wij wel 75 modellen van hen gekocht die niet meer gemaakt worden.

Normaal gesproken zou dat het eind van het verhaal zijn, ware het niet dat we zo rond de eeuwwisseling in een museum waren in de mooie kustplaats Aldeburgh in Suffolk.

Het gebouw, 'the Moothall', kenden we al, want we hadden het model eerder gekocht. In de museumshop zag ik het model staan en was verbaasd het aan te treffen; de pottenbakkerij bestond immers al geruime tijd niet meer! Ik pakte het op en had een bijzondere sensatie: het gewicht was de helft van dat van ons model. Ik vroeg wie de kunstenaar was en de verkoopster vertelde ons dat het 'a local artist' was. Ze gaf ons haar naam en adres, want we waren wel nieuwsgierig geworden, want behalve dat het huisje veel lichter in gewicht was leek het identiek aan dat van ons.

We bezochten haar thuis en kregen, behalve een engelse tea, een overzicht van haar collectie te zien die uitsluitend bestond uit modellen uit Suffolk en Essex, haar woongebied.

Omdat het inmiddels ook een beetje mijn collectie geworden was, - we hadden er gebruik van gemaakt door alle huizen die we kochten ook daadwerkelijk te bezichtigen, - besloten we met een tweede collectie te beginnen met nieuwe modellen.

Nu we er daar inmiddels ook 48 van hebben doen we het wat rustiger aan. Wel is de kunstenaar, Marjorie Barton uit Harwich, nog op uitnodiging bij ons in de Johan de Wittstraat komen logeren. Bij die gelegen-

heid heeft zij schetsen van ons huis gemaakt en die thuis tot een model gemaakt. Heel vreemd om je eigen huis zo te zien, maar erg leuk.

Die verzameling is wat mij betreft een herinnering van wat we op onze vele bezoeken aan Engeland tegenkomen. Dat houdt het allemaal levendig, totdat we weer op reis kunnen.

Zou je de verzameling een keertje willen zien? Bel even voor een afspraak, je bent van harte welkom.

Wat is er bij ons zoal te zien?

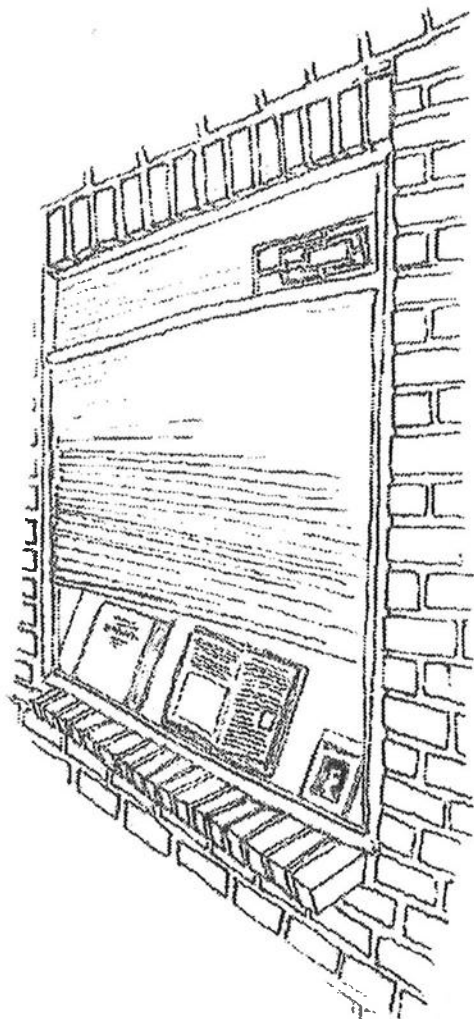
- Shakespear's birthplace
- Dichter Rupert Brook's huis
- The Priory en andere modellen uit Levenham
- Het beroemde Bull hotel uit Long Melford
- Vuurtorens uit Harwich en andere kustplaatsen
- Round Church uit Cambridge
- Vele andere historische (vakwerk en roze gekleurde) historische huizen

Het verzamelen van boeken en ik

Ad. Littel

Enkele jaren geleden mocht ik in de Raadsheer al eens mijn passie voor boeken in een vraaggesprek toelichten. In dit themanummer wijd ik graag een korte beschouwing aan het verzamelaspect van mijn passie. Ik kan het niet nalaten, om passie en verzamelen in een kader te plaatsen, door te constateren dat met mijn verzamelwoede ten aanzien van boeken twee uitersten van 's mensen hersenen samen komen: een puur animale bezitsdrang enerzijds, en een intellectuele neiging om zoveel mogelijk van de wereld en haar biosfeer (mensen en natuur) in een persoonlijk cognitief model te integreren anderzijds. Dit doe ik, omdat ik beseft dat bij het verzamelen van boeken aandriften en motieven een rol spelen die zich deels nabij dat animale situeren, maar 's anderendeels zich toch elders op dat palet van cerebrale aspecten bevinden.

Maar laten we beginnen bij dat animale, of noem het beter de 'lage lusten van het verzamelen'. Heel werkzaam zijn hier de volvoering gevende prikkels van de 'sport' (het 'jacht-element') en 'de heb' (de bezitsdrang en de zucht naar de compleetheid

en de mogelijkheid tot persoonlijke triomf hierin). Zonder deze lage lusten zouden de meest edele motieven tot het verzamelen van boeken zwaar gemankeerd raken. Ze vormen de prikkel om niet-aflatend te speuren op markten, bij veilingen en in winkels naar buit en prooi.

Essentieel is verder natuurlijk de 'affectie voor hét boek': indien niet de premisse zou gelden van de intrinsieke waarde van 'het boek', zou er weinig reden zijn tot het verzamelen van deze 'voorwerpen'. Het boek acteert hier derhalve als sublimatie van kennis en gedachten en als uiting en tastbaar product van de rede en de beschaving. Het is deze affectie die we in het meer gemene spraakgebruik verwoorden als 'de liefde voor het boek'.

Maar genoemd cerebrale palet doorschrijdend, ontkom ik ook niet aan het aanduiden van het sfeerbepalende karakter van de boekenverzameling. Zo'n verzameling is een persoonlijke en uiterst tastbare beken-tenis tot het belang van 'het boek' in iemands geestelijke leven. Anders dan de aanwezigheid van een televisietoestel of een luxe ingerichte keuken, is een uitgebreide bibliotheek een onmiskenbaar uithangbord van de belangstelling van de eigenaar. Ik duid hier natuurlijk niet op de figuur van de boekensnob, die enig geld heeft willen spenderen aan de inrichting van een kastenwandje met mooi in marokkaans leer gebonden klassieken. Vaker zal het gaan om de connotatie bij een bibliotheek in de richting van 'tijd over hebben voor boeken', van 'een bredere kijk op de wereld hebben', en van 'een verdieping van kennis en inzicht in een bepaald aspect van onze cultuur'. Op grond hiervan kun je je

'goed voelen' tussen je boeken. Jij en je huis geven het signaal af aan de bezoeker: hier is het boek van belang en wordt het gelezen. Dit bedoel ik niet als feit maar als 'sfeer'.

Bepaald meer cerebraal is natuurlijk het verzamelargument van de wens tot 'overzicht over een onderwerp'. Niet dus de behoefte om dat alles ook daadwerkelijk gelezen te hebben, maar gewoon de behoefte om het terrein te overzien waarop een aantal uitgevers en scribenten heeft gepubliceerd. Zeker indien men zelf actief is op een bepaald uitgeefgebied - zoals ik dus - is het onvermijdelijk dat men boeken verzamelt, teneinde bestendig een actoranalyse op dat gebied te kunnen uitvoeren.

Tot slot van dit korte beschouwinkje stel ik vast, dat het boek niet alleen wordt aangeschaft en wordt toegevoegd aan een bibliotheek om te worden gelezen, of om te worden bezeten, maar ook om te worden behouden voor 'het nageslacht'. Ook indien de verzamelaar inziet dat zijn boekerij in het niet valt bij grote publieke bibliotheken, zal voor hem een drijfveer kunnen zijn dat hij een verzameling heeft samengesteld die de waarde heeft van een vastlegging van één aspect van de menselijke belangstelling voor de wereld en zijn plek daarin. Of het nageslacht hierover net zo denkt, zal de verzamelaar ongetwijfeld heel optimistisch beoordelen. Het zal zijn ego strelen.

Van dit laatste aspect kwijt ik mij persoonlijk ook nog nauwgezet, door iedere week in mijn boekenvenster een thema uit te stallen. Hopelijk springt mijn boekenvirus over op een ieder die mijn boeken beschouwt. Leve het boek!

Hartstocht

Erna Koekenberg

Ik ben getrouwd met Jeroen. En getrouwd zijn met Jeroen betekent getrouwd zijn met een flink aantal verzamelingen van een gevarieerd pluimage. Jeroens grootste en tevens belangrijkste verzamelingen zijn postzegels, autoboeke, bakelieten radio's en auto's (lees: Volvo's). U ziet, ik heb de verzamelingen gerangschikt naar aantal en de hoeveelheid ruimte die ze innemen. Van de postzegelverzameling merk ik het minst; postzegels zijn namelijk klein, plat en licht. Voor wat betreft de boeken is het een heel ander verhaal. Bij ons op zolder staan een drietal boekenkasten waarin je praktisch elk boek aantreft dat ooit over een automerk geschreven is. Bovendien staan de boeken op alfabet, van Alfa tot Volvo. Met verbazing kijk ik elke keer weer naar de boeken die Jeroen bij De Slechte of op een autobeurs vandaan haalt. Trots op zijn nieuwe aanwist roept hij dan 'Kijk deze had ik nog niet!'. 'Maar', probeer ik dan, 'heb je niet al een boek dat er erg op lijkt.' 'Nee, nee, absoluut niet. Er staat een plaatje in van een Volvo P1800 die ik nog niet heb'. Waarop ik dan probeer 'Maar je had ook alleen die pagina kunnen kopen...'. Ik snap er niets van volgens Jeroen, en volgens mij heeft hij nog gelijk ook. Ondanks zijn enorme verzameling autoboeke is Jeroen nog steeds hoogst verbaasd over het aantal scheurtjes in het stucwerk op de eerste verdieping...

De verzameling bakelieten radio's is geweldig. De mooiste exemplaren staan te pronken in onze kamer en suite. Een verzameling die zelfs ik snap.

En dan tenslotte Jeroens verzameling auto's. De verzameling is drie exemplaren groot -- ik reken onze dagelijkse auto voor het gemak niet mee - en allemaal Volvo's. Het mooiste exemplaar vind ik de P1800, u weet

wel, die auto waar ook The Saint in reed. We hebben deze auto samen gevonden in Amerika en geïmporteerd. In augustus 2002 zijn we in deze auto getrouwd, dus enige emotionele waarde heeft het ding wel. Echter, een echte verzamelaar vindt zijn verzameling nooit groot genoeg, dus werden er binnen no time nog twee Volvo's bijgekocht. Een Amazone en een C70 cabrio. En dat terwijl ik nog zei 'Maar je kunt maar in een auto tegelijk rijden'. Een domme opmerking natuurlijk.

Veel van Jeroen's verzamelingen zal ik nooit snappen. Wel denk ik te weten waarom Jeroen al deze zaken om zich heen heeft verzameld, en nog steeds verzamelt. Vanaf zijn vroege jeugd is hij vaak verhuisd, niet alleen binnen Nederland maar ook daarbuiten. Zijn verzamelingen waren bij al die verhuizingen een van de weinige constante factoren. Getuige ook het feit dat Jeroen's zusje Ellen een enorme verzameling Barbie's heeft...

Wel, gelukkig verzamel ik zelf helemaal niets!

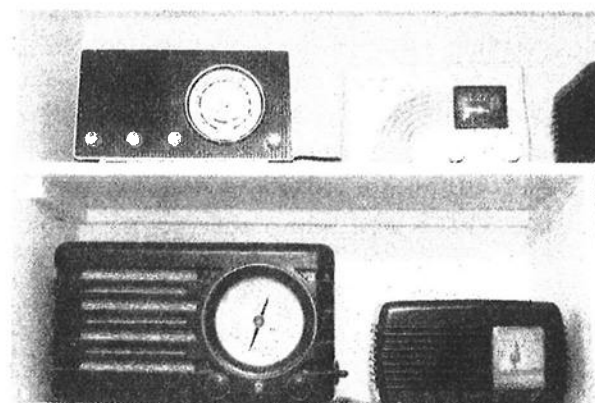

Foto: JH

.nl 4 sale

Verzamelen: domeinnamen voor het internet

.nl 4 sale

Fons Vernooij
Fagelstraat 53

Verzamelen is niet het juiste woord, althans was niet het juiste woord voor mijn wat uit de hand gelopen hobby om domeinnamen voor het internet te registreren. Maar als ik de lijst van 300 internetadressen zie die ik inmiddels heb opgebouwd, is het wel een mooie verzameling. Zeker als je weet dat ik er inmiddels ook al weer 150 heb opgezegd.

Domeinnamen zijn adressen op het internet. Bedrijven hebben hun bedrijfsnaam als internetnaam, zoals klm.nl, zodat mensen die informatie willen op eenvoudige wijze met hen in contact kunnen komen. Lange tijd is bij het kiezen van namen gedacht vanuit de aanbieder. Wie ben ik en hoe wil ik me presenteren op het internet?

Zo ben ik ook begonnen. Het was 1999 en ik had een management game ontwikkeld onder de naam Trade Company. Daar wilde ik bekendheid aan geven. Dus zocht ik op of de naam *www.trade-company.nl* nog vrij was. En ja, die was vrij en dus interessant om aan te vragen bij de SIDN, de landelijke stichting die de registratie van domeinnamen verzorgt. Een registratie kost eenmalig circa 40 euro en vervolgens 20 euro per jaar voor onderhoud. Daar komt dan nog 19% BTW bij.

Ik belde het Business Center van de KPN dat op het bedrijventerrein bij de Rijndijk zit voor informatie. Komt u even langs dan kunt u zich meteen registreren. Dus ik op de fiets naar de andere kant van de stad om mijn eerste domeinnaam te boeken. Wat is uw inschrijvingsnummer bij de Kamer van Koophandel? Hoezo Kamer van Koophandel? Ja, voor een domeinnaam met '.nl' moet u zijn ingeschreven als bedrijf. Had u dat niet even kunnen zeggen over de telefoon?

Adviesbureau CASA

Kort en goed: ik stond snel weer buiten. Ik kon kiezen om onverrichter zake naar huis te fietsen of tijdig af te slaan en de Kamer van Koophandel bij het centraal station op te zoeken, zodat ik mezelf als bedrijf kon gaan registreren. Dat laatste heb ik gedaan onder de naam Adviesbureau CASA, waarbij CASA staat voor Computer Assistentie bij Studie op Afstand. Een mooi acroniem niet waar?

Vervolgens ben ik teruggefietst naar de KPN en heb ik mijn eerste domeinnamen vastgelegd. Mijn bedrijf zou zich gaan richten op leren via internet met behulp van de computer. Dus registreerde ik ook meteen: *adviesbureau-casa.nl* en *adviesbureauca-sa.nl*.

Tegelijk pakte ik *www.in-casa.nl* mee en *www.incasa.nl*, twee varianten voor het acroniem van Innovatie in Computer Assistentie bij Studie op Afstand, met als Engelse invulling: Innovation in Computer Assisted Study At home. Een prachtig acroniem met internationale allure. Twee maanden later had ik een brief van een advocatenkantoor uit Leiden in de bus namens de bekende danssalon. Maar ja, internet strekt zich verder uit dan de eigen stad.

Om mijn website voor Trade Company op het internet te krijgen, moest ik elders computerruimte huren. Ik zocht een bedrijf (provider) dat die diensten tegen betaling verricht en boekte een plek waar ook een eigen e-mailadres aan vast zit. Het leek me wel handig om daarvoor de domeinnamen *fons-vernooi.nl* en *fonsvernooi.nl* te registreren. Ik kreeg de smaak te pakken.

Enkele weken later klaagde mijn overbuurman dat hij de website *www.fonsvernooy.nl* niet kon vinden op in-

ternet. Zelfs de zoekmachine bracht geen uitkomst. Maar ja, als je een naam verkeerd schrijft, kan de computer hem ook niet ontdekken. Dus, ik heb direct mijn collectie uitgebreid met *fonsvernooy.nl* en *fons-vernooy.nl*. Het verzamelen van websites begon een echte hobby te worden.

Vraaggericht aanbieden

Geleidelijk aan begon ik me af te vragen hoe mensen op het idee zouden komen om *www.trade-company.nl* in te tikken. Niet dus. Daarvoor is iets anders nodig. Mensen zoeken naar wat ze weten en niet naar onbekende namen. Als ze iets willen weten over projectonderwijs, dacht ik, bestaat de kans dat ze op goed geluk in hun internetprogramma een trefwoord invullen met 'www.' ervoor en '.nl' er achter. En dan moeten ze een verwijzing vinden naar mijn website.

Mijn management game was bedoeld voor het projectonderwijs. Dus ik weer aan het zoeken op internet. Ha, *projectonderwijs.nl* was nog vrij. Die heb ik direct geregistreerd. Ik pakte tegelijk ook *management-game.nl* en *management-games.nl* mee. Die waren nog vrij. Om mijn internationale aspiraties kracht bij te zetten heb ik ook direct *project-learning.com* en *management-game.com* geboekt. Snel daarna volgde namen zoals *business-game.nl*, *businessgame.nl*, *business-games.nl* en al die namen verwezen naar dezelfde website.

Mijn verzameldrift werd geleidelijk sterker. Voor het voortgezet onderwijs had ik ook een versie van mijn game onder de naam First Enterprise (twee domeinnamen), die was bestemd om als praktische opdracht (vier domeinnamen, namelijk enkelvoud en meervoud, met en zonder streepje) uit te voeren. Ik besepte dat mijn systeem pas echt goed zou werken als ik een netwerk van websites zou maken die onderling naar elkaar doorverwijzen. En verder zou elke website weer via uiteenlopende domeinna-

men te bereiken moeten zijn. Als overkoepelende website zou *onderwijsportaal.nl* kunnen werken. Dus huppekee.

Zo kwam ik van de ene naam in de andere. Steeds was het spannend of de naam die ik zocht nog vrij was of dat er iemand alerter was geweest. Soms bleek dat zo te zijn, moet ik eerlijk bekennen. Diverse leuke domeinnamen waren al weg. Ook namen zonder streepjes waren eerder geregistreerd dan namen met streepje. Dat is vreemd, want zoekmachines noteren namen met streepjes in de zoekorde, omdat ze daarin de zoektermen van internetbezoekers kunnen onderscheiden.

Nachtelijke escapades

Mijn verzameldrift werd een verzamelwoede. Ik realiseerde me dat het de kunst was om te bedenken welke onderwijskundige namen in te toekomst aantrekkelijk zouden kunnen zijn en dan na te gaan of die namen nog beschikbaar waren. De spanning van het zoeken nam toe. Zo rond het jaar 2000 trad een versoepeling op in het registratiebeleid en het aantal mensen dat namen wilde declareren nam snel toe. De websites waar je namen kon registreren, liepen regelmatig vast. Het werd een race tegen de klok. Een echte hype.

Master-of-science.nl, particulier-onderwijs.nl, buitenlandse-universiteiten.nl, studeren-in-het-buiteland.nl, vacatures-in-het-onderwijs.nl (met en zonder streepjes), ik kon me bij elke naam wel voorstellen dat er in de toekomst iets mee te doen zou zijn. En nu waren ze vrij. Nu kon je zo boeken voor een gering bedrag per jaar. Maar als een ander de naam zou vastleggen, dan zou je er nooit meer tussen kunnen komen.

Tenzij je natuurlijk een zak met geld meebrengt.

Hele dagen liep ik te den-

ken aan leuke namen. s'Avonds zette ik mijn wekker zodat die om drie uur 's nachts afliep. Daardoor kon ik in alle rust verbinding leggen met de website van mijn provider. Op mijn gemak kon ik vervolgens een reeks namen langslopen. Doodgelukkig stapte ik om vier uur weer in bed en ging met een glimlach slapen. Vooral toen de naam *universiteit.nl*, werd vrijgegeven en ik daar beslag op wist te leggen, was ik een gelukkig mens.

Financiële consequenties

Financieel hakte mijn verzamelverslaving er echter flink in. Als bedrijf kon ik de BTW terugvorderen. De maandelijkse contributie voor het huren van computerruimte viel onder de bedrijfskosten en de jaarlijkse bijdragen voor de domeinnamen zijn ook als kosten af te boeken. Ook de eenmalige investering bij de registratie van een naam, is in een paar jaar af te schrijven. Maar dat alles kan alleen als het een echt bedrijf is, dus als er ook inkomsten zijn. Geleidelijk meldden zich wel buitenstaanders aan die op mijn onderwijsportaal wilden staan, maar zij wilden niet betalen.

Onder druk van mijn vrouw begon ik na drie jaar met het heroverwegen van mijn domeinnamen. Zij zag elke maand op de bankafschriften hoe al ons geld de deur uit vloog voor een waanzinnige verzamelhobby. Ik selecteerde een reeks domeinnamen en meldde de provider dat die per vervaldatum niet meer verlengd zouden worden. Zo beëindigde ik vier domeinnamen die door-

verwezen naar een website met educatieve uitgeverijen.

In de zomer van 2003 kwam het keerpunt. Een opleidingsinstituut meldde zich aan voor de website *particulier-onderwijs.nl* en vroeg welke financiële consequenties dat had. Kennelijk ontstond in de markt de verwachting dat vermelding op een website niet gratis was. Ook meldde een educatieve uitgeverij zich aan. Ik schrok me dood, omdat ik die domeinnamen beëindigd had. Gelukkig was de vervaldag nog net niet gepasseerd en daardoor kon ik de opzeggingen ongedaan maken.

Inmiddels betaalt de verzameling namen zichzelf terug. Dankzij een behoorlijk aantal adverteerders die via mijn onderwijsportaal aandacht willen trekken voor hun opleidingen, is mijn hobby uit de gevaarzone gekomen. Mijn eerste klant is overigens inmiddels failliet. Te scheutig met geld, denk ik.

Vandaag de dag is mijn verzameling

niet compleet, maar wel afgerond. Dat wil zeggen, mijn verzameling met .nl domeinnamen, want binnenkort begint de distributie

van een nieuwe reeks namen: de Europese namen met als aanduiding: .eu. En ja, een beetje site die zichzelf respecteert, hoort toch ook op het Europese vlak vertegenwoordigd te zijn. Niet waar?

verzamelingenverzamelingenverzamelingenverzamelingen

En Joost houdt zich aanbevolen voor bierviltjes, Merel voor Diddl-blaadjes, Rens voor postzegels, Maarten ook, Fons voor boerenbontservies, Rogier voor uilen, Jeroen (6 jaar) voor 'oude dingen', de redactie voor buurtverhalen, en er zijn vast nog andere mensen die blij zijn met aanvulling van hún verzamelingen!

Estafette-column

Het is tijd voor ónze integratie

Frans van den Broek d'O
Fagelstraat 34

In navolging van de vorige penhouder Yme Postma, wil ik graag een steentje bijdragen aan de door mij zo gewaardeerde en door Yme zo treffend omschreven posi-actieve houding van ónze buurt bij (semi-) boeiende politieke onderwerpen.

Zoals bekend is de wereld, en daarmee ook de Raadsherenbuurt, in de ban van terreur en terreurbestrijding. Het lijkt, hoe triest ook, zo langzamerhand een min of meer vaststaand fenomeen te zijn geworden in onze samenleving. Maar net als met de komst van het asielzoekerscentrum (AZC), zal ook de dagelijkse aandacht voor terreurbestrijding op den duur wel wennen.

Wat mij, en zoals ik begreep vele buurtgenoten met mij, bij al deze maatschappelijke veranderingen verbaasde, was de aanvankelijke weerstand. Zo ook bij de komst van het AZC in ónze zo beschermde en veilige buurt. De eerste reacties uit de buurt bij de aankondiging van de komst van het AZC liepen uiteen van negatieve prijsvorming van de huizen, tot een verwachte toename van het aantal diefstallen. Wat betreft het eerste is, zoals uit de recente WOZ beschikkingen blijkt, de angst ongegrond. De gemiddelde prijs van de huizen in ónze buurt is na de komst van het AZC gestegen met circa 48%, terwijl dat in vergelijkbare buurten in het land slechts 35% betrof.

Ook ten aanzien van het aantal diefstallen doet ónze buurt het relatief goed ondanks de

komst van het AZC. Eén van de belangrijkste oorzaken van deze positieve resultaten moet gezocht worden in de open opstelling van onze buurtgenoten na de aanvankelijke weerstand.

Nu we de laatste tijd steeds vaker worden geconfronteerd met het fenomeen van integratie, leek het mij wel een aardig idee om ook dit fenomeen vanuit een positieve invalshoek te benaderen. Dat is immers de kracht van ónze buurt.

Niet de allochtonen moeten integreren, nee de autochtonen moeten integreren.

In feite zou hier sprake kunnen zijn van een omgekeerde integratie.

Omdat ik ervan overtuigd ben dat ónze buurt ook daarin het voortouw kan nemen, zal ik hieronder het initiatief nemen het begrip omgekeerde integratie nader uit te leggen aan de hand van het begrip zoals dat in de gehandicaptenzorg wordt gehanteerd. Ik zal dat doen in de taal van onze allochtone buurtgenoten, - of zijn het inmiddels onze autochtone buurtgenoten geworden? En mocht u niet uit de tekst kunnen komen, vraag dan eens aan een allochtoon of hij/zij u bij de vertaling wil helpen, dat bevordert integratie! Integratie is wél leuk.

Voor alle duidelijkheid: u dient de tekst te lezen van links naar rechts. Ik wens u veel leesplezier.

Ηετ βεγριπ ομγεκεερδε ιντεγραιε κ
ομτ ποορτ υιτ δε ωερελδ παν ωονε
ν εν ζοργ. Ηετ βεοογτ ηετ ρεαλισερ
εν παν εεν ωιφκ ωααριν μενσεν με
τ εν ζονδερ βεπερκινγ σαμενλεπεν.

Ιν εεν αανταλ παν διε ωοονπορμε
ν ις εεν προχεσ γαανδε ωααρβιφ ν
ορμαλε μενσεν υιτ δε μαατσχηαπ
ιφ γααν ωονεν βιννεν βεσχηερμδε
ωοονπορμ. Ωε σπρεκεν δαν παν ο
μγεκεερδε ιντεγραιε

Δε οργανισατιε παν αχτιπιτειτεν δ
ιε εεν βρεεδ πυβλιεκ τρεκκεν – βιφ
ποορβεελδ δε φααρλιφκσε ηυτσπο
τμααλιφδ – παστ οοκ ηετ στρεπε
ν νααρ □ομγεκεερδε ιντεγραιε□, ν
ετ αλσ ηετ βεπορδερην παν πεστιγ
ινγ παν □δερδεν□ ιν δε ωιφκ..

Ik geef de pen door aan onze enige echte ge-
integreerde allochtone buurtgenoten Mildred
Rienhart en Franklin Tjon Sie Fat.

Vogelwijk Volleybaltoernooi

Het is weer zover: tijd voor ons **grandioze Vogelwijk volleybal toernooi !!!**
Net als vorig jaar in de mooie grote sportzaal van het Rijnlands Zee Hospitium.

Ook de bewoners van de **Raadsherenbuurt** worden van harte uitgenodigd mee te doen ! Dus *verzamel* moed en voldoende spelers en meld jeaan!

Datum: zaterdag 28 mei. Tijd: 14.00-17.00 uur.
Om mee te doen aan dit toernooi: liefst opgeven met hele teams tegelijk (bijv. Straatteam, familie- of vriendenteam). Opgeven per persoon kan ook, dan wordt je ingedeeld in een team door de organisatie. Je kunt je ook aanmelden om bijv. als scheidsrechter

mee te helpen dit toernooi een succes te maken.

Info bij Jan van Doggenaar of Ben Schippers Tel : 5152233

Aanmelding voor deelname vóór 1 mei 2005 :

Per e-mail naar : j.van.doggenaar@planet.nl

Of kijk op de site van de Vogelwijk:

Bij aanmelding opgeven: namen, met leeftijd en geslacht, plus een contactpersoon/-adres.

Na de tsunami

Ton Staphorst

Een paar weken geleden belandde een opvallend, kleurig papier op mijn deurmat. Meestal sla ik geen acht op ongeadresseerde post, maar deze keer ging het papier niet rechtstreeks bij het oud-papier. Het bleek een oproep te zijn van Jolanda Kenter en Fransje Hardeman. Fransje en Jolanda zouden naar Sri Lanka gaan om daar te helpen bij het opzetten van een weeshuis. Het zou natuurlijk bijzonder welkom zijn, als zij op hun verre tocht de nodige pecunia konden meenemen. Vandaar de oproep om gulle giften bij hen in de brievenbus te deponeren.

Fransje en Jolanda zouden niet alleen de gulle gaven gaan brengen, maar zij zouden ook de handen uit de mouwen gaan steken. Ik was getroffen door de mailing en ben naar Fransje gegaan om me nader te laten informeren. Fransje vertelde mij, aan de vooravond van haar reis naar de oost, het volgende.

Onafhankelijk van elkaar kwamen Fransje en Jolanda een oud-collega tegen die op verzoek van een bevriend arts naar Sri Lanka afreisde met een voorraad medicijnen. Die oud-collega, Marja van Leeuwen, besloot een weeshuis te gaan opzetten. Het is heel snel gegaan. In maart is het weeshuis al geopend. Het weeshuis maakt onderdeel uit van een echte community, zoals dat past in de cultuur van Sri Lanka. Op 20.000 m2

grond moet uiteindelijk een complex verrijzen, bestaande uit een school, een klein ziekenhuis, een hobby- en instructieruimte, een moestuin, een weide voor vee, een sportveld en een speeltuin. Zoals gezegd: het weeshuis is al geopend.

Op het moment dat ik dit stukje schrijf, zijn Jolanda en Fransje net vertrokken. Zij blijven een aantal weken om de handen te laten wapperen. En Fransje vertelde mij, heel ontroerd, dat zij heel veel leuke reacties had gekregen van buurtbewoners en dat zij onder de indruk was van de gaven die zij in ontvangst mocht nemen. Alles zal worden besteed aan "Holland House of Hope", zoals het weeshuis gaat heten. En zij leggen verantwoording af van wat met de gulle gaven is gedaan.

Tegen de tijd dat u dit artikeltje leest, zijn Fransje en Jolanda al weer terug. Zij zullen ongetwijfeld in geuren en kleuren hun verhalen doen, ook in een volgende Raadsheer. Mocht u informatie willen hebben over het project, schroom dan niet om hen daar om te vragen. En als u van plan was hen uw bijdrage mee te geven, maar niet op tijd was, dan kunt u uw bijdrage storten op giro 3211 van Stichting Weeshuis Sri Lanka. Er is zelfs een website:

www.weeshuissrilanka.nl en u kunt mailen naar: info@weeshuissrilanka.nl.

Stichting Weeshuis Sri Lanka

e-mail: info@weeshuissrilanka.nl

Giro 3211

Den Haag

Paaseieren

Els Roelofs

Met Pasen zoeken de kinderen eieren. Her en der liggen de eieren buiten verstopt in het gras en tussen de struiken of op andere plekken. Wie kan er de meeste verzamelen!? Hoe kwam deze traditie tot stand?

Helvoirtse misdienaars verzamelen eieren in 1938.

Lang geleden was Pasen het lentefeest ter ere van de zon. De Germanen vereerden in het voorjaar Ostara, de godin van de lente en de vruchtbaarheid. De kerk maakte er het feest van de opstanding van.

Nog steeds echter kent Pasen het ei als symbool van vruchtbaarheid en ontkiemend leven, en de (paas)haas, die als geen ander dier in staat is om zich voort te planten. Zo is er het paasvuur dat de oude tijd verbrandt en de nieuwe tijd aankondigt. Vroeger begon voor velen het nieuwe jaar pas echt met Pasen.

Het Paasfeest herbergt tal van typische rituelen. Een oude gewoonte was bijvoorbeeld het begraven van eieren om de akkers vruchtbaar te maken. Zit hierin de oorsprong van het paaseieren zoeken (en eten) van nu?

En de mythe van de paashaas: in de vroege ochtend van eerste paasdag worden de eie-

ren verstopt... door de paashaas! Volgens de overlevering is die haas een heel bijzonder dier: hij heeft een gouden vacht en is bovendien onzichtbaar. Dat die haas ook zelf de eieren zou leggen, zoals vroeger wel werd verteld, is te verklaren uit het feit dat vogels soms een verlaten hazenleger gebruiken als nest. Hun eieren werden gezien als 'hazen-eieren'.

De eerste predikers van het christendom beschouwden het ei als het zinnebeeld van de opstanding van Christus. Uit het ei - het graf van Jezus - kwam nieuw leven. In vroeger tijd werden geschilderde eieren meegenomen naar de kerk om daar te worden gewijd.

Het versieren van eieren is een eeuwenoude paastraditie. Al in de achttiende en negentiende eeuw gaf men elkaar in Frankrijk kunstig versierde eieren. De mooiste en grootste waren voor de koning. Ook in Duitsland schijnen mooi gedecoreerde eieren een tijd als 'relatiegeschenk' te hebben gefungeerd. Een oude Russische traditie is het beschilderen van (houten) eieren met ikonen. Een beroemd miniatuurschilder (hij schilderde hele schilderijen op de eieren) is de Rus Vadim Feoktistov. En er zijn weer mensen die deze kunstige eieren verzamelen.

Naast alle verhalen over lentefeesten en oude symbolische tradities is er ook nog een verklaring voor het feit dat we juist met Pasen, in de lente, veel eieren eten. Leggen onze kippen tegenwoordig het hele jaar door eieren, vroeger was dat anders. In de donkere wintermaanden lag de leg bijna helemaal stil. Brak de lente aan, dan waren er opeens weer volop eieren.

Bron: "20 eeuwen Nederland"

www.20eeuwend Nederland.nl (oa foto)

"Nederlandse folklore", Rash; "Van allerheiligen tot Sint Juttemis", Inez van Eijk

R a g e

Els Roelofs

Wat is dat? Volgens het woordenboek: 'een bevlieging die vele mensen meesleept'. Een woord vanuit het frans. Synoniem: 'hype', een engelse term.

Een rage is iets wat heel populair is (terwijl je, als je er met een nuchtere blik naar kijkt, niet altijd snapt wat er zo aantrekkelijk aan is). Het is iets dat heel goed wordt verkocht en voor de winkels meestal niet valt aan te slepen en waar fabrieken soms handig op inspelen, de commercie speelt ook een rol, zie het artikelje hieronder. Een rage moet aantrekkelijk zijn. Een rage is vaak iets dat je kunt sparen. En ruilen om je verzameling compleet te krijgen.

Een rage is onvoorspelbaar: zowel of iets een rage wordt, als de duur ervan: een rage is altijd tijdelijk. Zoals met de flippo's, die zijn even in geweest (twee jaar) en nu kun je ze nergens meer krijgen. Idem met de Pokemonkaarten en de scoobidoutouwjes. En hoelang gaat de huidige Diddl-rage duren?

Soms is een rage plaatselijk, soms wereldwijd. Vaak alleen bij bepaalde leeftijdsgroepen (kinderen), soms ook bij alle leeftijden, rangen en standen. En soms is iets wat eerst een rage was een blijvertje, maar dan op bescheidener schaal, zoals bijvoorbeeld de barbie, die bestaat nu nog steeds.

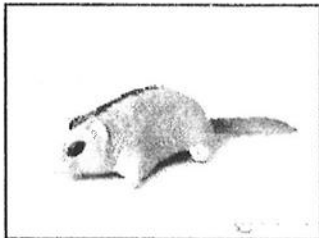
Knikkeren bestaat al eeuwen en komt telkens weer terug als rage. Vroeger hadden ze allemaal verschillende soorten knikkers. Ze werden van materialen gemaakt zoals: glas, lood, klei en heel vroeger van marmer. In het oude Egypte werd al geknikkerd.

Nog een voorbeeld van een rage in het buitenland, in Japan: paaseieren voor volwassenen (bewerking van artikel in het Reformatorisch Dagblad van 14 maart 2001):

"KOBE – Enige jaren geleden was het de Tamagochi, daarna Pokémon, nu houdt een nieuwe rage Japan in zijn ban: paaseieren. Japan kent wel geen Pasen, maar de verkoop van chocolade-eieren legt Japanse chocoladefabrikant Furuta Seika geen windeieren. Het bedrijf heeft er binnen een jaar meer dan twintig miljoen van verkocht en volwassenen staan in de rij om de "Choco Egg" in handen te krijgen.

In speciaalzaak voor plastic figuren Hobby Land Osaka (HLO) in de stad Osaka staat huisvrouw en moeder Yuki Tatsuno (36) enthousiast kleine speelgoedbeestjes te ruilen. Vandaag heeft ze in de winkel voor meer dan tweehonderd gulden tachtig Choco Eggs gekocht. Op de trap heeft ze de afgelopen uren één voor één de chocolade-eieren opengebroken om bij de beestjes te komen. Nu staat ze voor de toonbank in een mandje te zoeken naar figuurtjes die ze nog mist.

„Deze ogen zien er veel liever uit”, zegt ze terwijl ze twee piepkleine hamstertjes met el-

kaar vergelijkt. Er zitten bewust heel kleine verschillen tussen de figuurtjes om de verzamelwoede van de consumenten aan te wakkeren. „Ze zien er zo ontzettend echt uit”, legt de 36-jarige moeder haar verzamelwoede uit. „Ze zien er bijna net zo uit als echte dieren. En zo leuk ook.” Tatsuno voelt zich tergelijkertijd een beetje opgelaten. „Het is vreemd dat een volwassen vrouw als ik zo gek word van die beesten. Ik heb nota bene nog nooit wat verzameld. Maar dit is iets dat mijn dochter en mijn man ook verzamelen.” En terwijl ze naar een grote plastic zak wijst: „En de chocolade gebruik ik om te koken.”

Voor snoepfabrikant Furuta Seika komt de hele rage als een enorme verrassing.

Rond 1990 was de president van Furuta Seika op bezoek in Europa toen hij tegen paaseieren van chocolade aanliep. Dat leek de toen 30-

jarige Toyohiko Furuta wel wat voor Japan. Een probleem was dat Japan geen Pasen kent. Het bedrijf kwam uiteindelijk op het idee om speelgoed in de eieren te stoppen. Een verzameling van Japanse dieren, mooi in miniatuur uitgevoerd. „We dachten dat dieren jonge kinderen zou aantrekken. Ze zouden gemakkelijk aan de dieren kunnen komen en het een en ander over biologie kunnen leren.”

Binnen Furuta Seika was er evengoed twijfel. Japanse kinderen spelen al jaren met computerspelletjes en robots. Zou een chocolade-ei met een diertje erin het wel doen bij de kinderen? Het uur van de waarheid kwam in september 1999, toen de Choco Egg op de markt kwam. In de volgende zeven maanden verkocht Furuta 6 miljoen eieren. Niet slecht, dacht het bedrijf. Furuta wist toen nog niet wat het te wachten stond. Vanwege de hete Japanse zomer werd de Choco Egg van april tot september van de markt gehaald.

Toen september 2000 de verkoop weer begon, werd Furuta plotseling overstroomd door bestellingen. Tegen december had het bedrijf 15 miljoen eieren verkocht en de bestellingen stroomden nog altijd binnen. De Chinese fabrikant van de figuurtjes en de Italiaanse chocoladefabriek konden het niet meer aan.

De realistische diertjes in de chocolade-eieren hebben ondertussen de harten gestolen van alle Japanners, ook die van ouders en grootouders. Veel verzamelaars zijn

mannen en vrouwen van dertig, veertig jaar, die vele honderden guldens besteden om de in totaal 150 diertjes bij elkaar te krijgen.

Furuta Seika speelt daar enorm slim op in. Als nieuwe dieren worden geïntroduceerd, staakt het bedrijf onmiddellijk de productie van de 'oude' dieren. Bovendien stopt het elk jaar een zogenaamd geheim dier in de eieren. De geheime dieren zijn heel zeldzaam en wakkeren de verzamelwoede nog meer aan.

De Choco Egg is zo populair dat er een hele markt rond de chocolade-eieren is gegroeid: er zijn Choco Egg-speciaalzaken, Choco Egg-encyclopedieën, Choco Egg-stickers, Choco Egg-websites voor fans en Choco Egg-verzamelboeken. Op de Japanse veilingssite van Yahoo! wordt er verwoed gehandeld in de kleine beestjes. Sommige van de dieren kosten tegen de duizend gulden. Dit chocolade-ei legt duidelijk geen wind-eieren.

Diddl

Interview met **Merel Hijzelendoorn**, 10 jaar
Fagelstraat 28

Diddl is een soort grote muis met grote oren, dikke voeten en hartstikke lief. Hij heeft veel vriendjes: Diddlina (z'n vriendinnetje), Pimboli (beertje), MimiHopps (konijntje), Wollywel en Vanillivi (zwart en wit schaap), Akaturbo (vogel), Galoppy (paardje).

Het is leuk om ze te verzamelen want ze zien er zo schattig uit, en iedereen doet het. Ongeveer drie maanden geleden is het begonnen. Marlijn, een vriendin, had als eerste een Diddl-blok, ze gebruikte het gewoon als schrijfblok. Rachelle ook, en die gaf blaadjes ervan weg, en zo begon het ruilen. Toen ging iedereen blokken kopen bij Sjik of de Expo. Alle meisjes op school sparen ze nu, dat begint al in groep 3. De jongens niet, behalve jongetjes uit de lagere groepen.

Er zijn hartstikke veel verschillende plaatje, wel meer dan vijftig, dus je moet heel veel ruilen om ze compleet te krijgen. Zelf heeft Merel zeven blokken. Rachelle en haar zusje hebben samen wel twintig blokken, die mochten ze kopen van hun ouders. Iedereen vraagt ze nu ook voor verjaardagen. Er zijn ook bijzondere, met spoken, of een wit randje, of tekenjes erop. En met een Abracadabra-stift kan je op sommige blaadjes een plaatje tevoorschijn toveren. Die stiften zijn €1,- en overal uitverkocht.

Het is een rage in het hele land. Laatst in de winkel vroeg een mevrouw uit de straat (Rianne) aan Merel of die wist waar de Diddl-artikelen stonden omdat haar nichtje elders dat als kadootje wilde.

En op vakantie in Sauerland stond daar een winkel ook voor de helft vol met Diddl-spullen (maar ook daar geen stift). Maar Diddl komt dan ook uit Duitsland....

Maar bij het ter perse gaan van deze Raadsheer gaat Diddl al weer een beetje op z'n retour, zo gaat dat met rages.

Tekening: MH

Kerstbomen

Weet u wie ook keien in het verzamelen zijn? Jord en Vero Nater. Zij wonen in de Houtlaan, en verzamelden na de feestdagen **315** kerstbomen. De vele loten die ze daarmee verdienden leverden helaas geen prijs op, maar wel een eervolle vermelding in de krant, met foto.

Deze foto: Carolien Nater

Tante Sjaan, de kleptomaan

Ton Staphorst

Als kleine jongen was ik gefascineerd door de verzameling van mijn tante Sjaan. Boven in haar kast stonden wel minstens dertig suikerpotten en melkkannetjes. In mijn onschuld dacht ik dat mijn tante vroeger een restaurant had gehad en daar haar verzameling aan had overgehouden. Maar niets was minder waar. Toen ik tot de jaren des onderscheids was gekomen, onthulde mijn moeder het grote geheim: tante Sjaan had geen restaurant gehad, maar zij was een kleptomaan. Eentje met voorkeur voor suikerpotten en melkkannetjes.

Regelmatig vertrok mijn tante uit haar statige woning aan de Van Merlenlaan in Heemstede en ging toeren op haar grijze Berini (met eitje). Steevast belandde zij bij Vroom en Dreesmann op het Verwulft in Haarlem. Daar, op de bovenste verdieping was destijds een restaurant. Tante Sjaan dronk daar dagelijks een lekker kopje koffie.

Maar daar bleef het niet bij. Want de suikerpot en het melkkannetje verdwenen stevast in haar tas. De buit werd in de kast gezet, op de bovenste plank en een beetje uit het zicht, want tante had waarschijnlijk enige schaamte.

Helaas, het spreekwoord: de kruik gaat net zolang te water totdat hij barst, bleek ook bij tante Sjaan op te gaan: op een kwade dag werd zij op heterdaad betrapt door een bedrijfsrechercheur. Er was geen ontkomen meer aan. Een proces-verbaal werd opge maakt en, na verloop van tijd, lag er een oproep op haar deurmat om zich tegenover de rechter te verantwoorden.

Ik neem onmiddellijk aan dat tante Sjaan wel meer op haar kerfstok had dan alleen het stelen van voorwerpen die je bij je kopje koffie nodig hebt. Op zich erg triest, een tante met

genoeg poen die het niet kan laten om goedkope spullen achterover te slaan. Waarom zou ze dat hebben gedaan? Ik ben eens gaan neuzen in de boeken om tot een verklaring te komen en warempel, ik zag een verklaring die naar mijn inschatting wel erg treffend was.

In de grote Winkler Prins trof ik de volgende beschrijving aan: "Kleptomanie is een be-

paalde vorm van pathologische steelzucht, waarbij er niet of nauwelijks weerstand kan worden geboden aan vaak plotselinge en in episoden

doorbrekende driftmatige impulsen om dingen te stelen." Volgens de encyclopedie gaat

het niet om materieel gewin maar om heimelijk een pijnlijk tekort op te heffen. Dat tekort zou het gemis van een kind kunnen zijn.

Dat was natuurlijk de verklaring. Tante Sjaan had geen kind, maar was wel dol op kinderen. Dat gemis werd gecompenseerd door aluminium attributen.

Het vorenstaande speelde zich af in lang vervlogen tijden. Tante Sjaan is niet meer. En boze tongen beweren dat het verhaal zich nooit heeft afgespeeld. Niets is minder waar! En om redenen van privacy zijn alle namen gefingeerd en alle feiten verdraaid. Oftewel in het Italiaans: *se non è vero, è bene trovato*.

Van alles, maar waarom?

Mirjam Jochemsen

Er zijn van die dingen, die je niet verzamelt voor het mooi, maar voor 'je weet maar nooit', of om er een ander blij mee te maken, of juist om het (apart) weg te gooien. Tijdenlang bewaarde ik de stompjes van bijna opgebrande kaarsen: mijn vader vond het leuk om daar weer nieuwe kaarsen van te maken. Mijn ouders bewaarden sowieso alles 'wat nog eens van pas kan komen': plankjes, spijkers, elastiekjes, knopen, ritsen, haakjes, moertjes, alles keurig geordend in bakjes en doosjes. Als kinderen hebben wij heel wat uurtjes gespeeld met de enorme knopenverzameling van mijn moeder. Ik herinner me nog de metalen Agio sigarendozen waar ze in zaten. En inderdaad: voor elk verloren knoopje was er wel een goede vervanger. En was er iets kapot? Er was altijd wel een boutje in huis dat precies paste! Gevleugeld gezegde uit vervlogen jaren: "Bewaar wat, dan hê j' wat." Toegegeven, ik heb er een tik van meegekregen. Knopen en ritsen, maar

ook knutselideetjes, naaipatronen, opbergmappen, spelletjesboeken, kookboeken, kleine cadeautjes, schoendozen, potjes, kalenders, en vast nog meer. Inderdaad: de kasten puilen uit.

De afgelopen jaren ontkwam ik verder niet aan de beyblades, Pokémon-spinners, voetballertjes en wat al niet, allemaal voor 'de jongens'. Het zijn de moderne varianten van de Verkadeplaatjes, sleutelhangers, sigarenbandjes, speldjes en suikerzakjes. Speelgoed dat uit de gratie is mag de deur niet uit: dat moet verkocht worden op de één of andere rommelmarkt/vrijmarkt. En u spaart toch ook allemaal postzegels? Niet voor uzelf, maar voor een verzamelaar in uw omgeving, of voor 'het goede doel'?

Verder verzamelen we ook om er beter van te worden: zegeltjes, airmiles, koffiepunten, stickertjes of stempeltjes voor allerlei klantenkaarten. Wie biedt er meer?

Iedereen met kinderen weet dat vooral kinderen goed zijn in tijdelijke verzamelingen:

steentjes, schelpen, kastanjes, enzovoort en zo heel veel verder.

En dan natuurlijk: afval. Glas, papier, statiegeldflessen, batterijen, klein chemisch afval, gft, textiel. We verbruiken veel, maar proberen netjes met de restanten om te gaan en al-

les op te sparen om het in de juiste container te laten verdwijnen. Goed voor het milieu, en vooral ook goed voor het geweten. Als ik een keer het opruimen zat ben en een glazen pot in de vuilnisbak gooi, maakt die ene voor het milieu natuurlijk weinig uit, maar ik voel me wel schuldig!

Schoenen, dekens, gordijnen, beddengoed

Mirjam Jochemsen

De kledingcontainers van KICI (Kleding Inzameling Charitatieve Instellingen) zijn voor ons een vertrouwd deel van het straat-beeld. Dat is niet overal zo. Leiden is een gemeente met relatief veel containers. Volgens Ada de Bruijn van KICI begreep de gemeente Leiden al in een vroeg stadium dat het gescheiden inzamelen van textiel belangrijk is, voor het milieu en voor ieders portemonnee. Laagdrempeligheid is essentieel voor een goed resultaat: mensen gaan niet ver lopen zeulen met hun zakken, dus moet er altijd een container in de buurt staan. Door de stad verspreid staan er dan ook zo'n zestig. Ze worden elke week geleegd door een wagen van KICI zelf.

Het hele traject is in handen van KICI. De gemeente heeft er geen bemoeienis mee, noch materieel, noch financieel. Sterker: de gemeente heeft er voordeel bij. Per jaar wordt in Leiden zo'n 350.000 tot 400.000 kilo textiel ingezameld. Bij een prijs voor het verbranden van afval van ongeveer 100 euro per ton scheelt dat de gemeente alleen al minimaal 35.000 euro op de afvalverwerkingsrekening.

Daarnaast ondersteunt KICI uit de opbrengsten de Leidse stedenband met Buffalo City (Zuid-Afrika, woningbouw-project via Cordaid), volgens een mede-werker van de gemeente met zo'n 25.000 euro per jaar.

Besteding

Dat past in de visie en de manier van werken van KICI. De organisatie ondersteunt met de opbrengsten verschillende goede doelen in binnen- en buitenland. In ontwikkelingslanden en in Oost-Europa gaat het om inkomensgenererende projecten. In Nederland krijgen milieuvriendelijke initiatieven steun: milieu-educatie, en projecten die duurzaam gebruik van grondstoffen stimuleren. Bekende begunstigden zijn onder andere Amnesty International, Hivos, Solidaridad en Max Havelaar.

Duurzaam?

KICI verkoopt alle ingezamelde textiel aan (commerciële) sorteerbedrijven in Nederland. Daar wordt het gesorteerd op kwaliteit, maat en materiaal. Alles wat verontreinigd is wordt als restafval verwerkt bij de vuilverbranding. Wat niet meer bruikbaar is als kleding wordt gerecycled tot poetsdoeken, vul- en isolatiematerialen.

Alle wel bruikbare textiel en kleding gaat vervolgens naar Afrika en Oost-Europa. Die handel is wel onderwerp van kritiek, omdat hij de lokale markten teveel zou verstoren. Esther de Haan, onderzoekster voor de kledingbranche bij SOMO (Stichting Onderzoek Multinationale Ondernemingen) denkt

dat het inderdaad niet altijd gunstig is voor de economie in het ontvangende land. Hoewel de handel arbeid genereert, staat daar het verdwijnen van de plaatselijke (kleding-)industrie tegenover. De Haan noemt dit "geen duurzame ontwikkeling." KICI-voorzitterster De Bruijn geeft wel aan dat er gesprekken gaande zijn met verschillende sorteerbedrijven, om te kijken of het mogelijk is een soort keurmerk te ontwikkelen voor "eerlijke handel". "Veel van de allerarmste mensen kunnen zich geen andere kleding dan gebruikte veroorloven," zegt zij. De Haan: "Maar volgens mij heb je het dan over weggeven; dat is iets heel anders dan de commerciële handel. Maar het ligt ingewikkeld, dat is waar. We hebben niet zomaar een eenvoudige analyse plus oplossing voorhanden. Het gaat KICI niet in eerste instantie om de

kleding zelf, maar meer om de milieueffecten, en vooral om de opbrengsten. En die worden goed besteed, dat is een feit."

Containers

KICI startte in 1975 in Den Haag met het huis-aan-huis inzamelen van gebruikte kleding en textiel. Rond 1990 werd een begin gemaakt met het verzamelen in containers. Het afgelopen jaar werd in Nederland een record-hoeveelheid van 7 miljoen kilo textiel naar de KICI-containers gebracht! Schoenen, dekens, gordijnen, beddengoed, dat mag er allemaal in. En gebruikte kleding uiteraard. Als het maar schoon is, en goed ingepakt in plastic. Als de inhoud vuil, vochtig of nat wordt, blijven de spullen niet goed en worden ze weggegooid bij het restafval. Zonde, toch?

Ik sta hier heel alleen....

Ton Staphorst

Daar sta ik dan. Het is koud, de wind waait door de bomen en door mijn poriën. Tot overmaat van ramp is het ook nog eens aan het sneeuwen, een dikke laag bedekt mij. Gelukkig ben ik niet alleen, ik ben in goed gezelschap van twee lotgenoten. We babbelen wat, ook zij hebben het koud.

Sommige dingen bevalen mij niet. Laatst nog voelde ik plots mijn voet opwarmen: een hond had het nodig gevonden om mij te bevochtigen. Maar, zoals Johan Cruyff pleegt te zeggen, elk nadeel heeft z'n voordeel: mij overkomt nooit wat mijn buurman overkomt; bij mij is er altijd ruimte, ik ben nooit vol en ik kan veel meer hebben. En tegen mij wordt nooit gescholden. Dat is best bijzonder, want ik geniet een grote belangstelling en soms krijg ik dingen toebedeeld, waarmee ik niets te maken wil hebben.

Ik spreek in raadselen, veronderstel ik. Maar u heeft vast wel door dat ik geen mens ben, maar een groene, ronde glasbak met standplaats Johan de Wittstraat tegenover nummer 1. Mijn lotgenoten zijn de papiercontainer (die altijd vol is) en de klerencontainer-voor-het-goede-doel (hij heeft weliswaar een grote mond, maar wat haalt hij eigenlijk op?). Samen vormen wij het milieutrio. Wij hebben gemeen dat wij leven van afdankertjes, wij varen er wel bij.

Ik ben gek op glas. Mij kunt u vullen via zes openingen. Maar let u op, ik doe aan kleuren-discriminatie; groen moet bij groen, wit bij wit en bruin bij bruin. De reden daarvan is dat de verwerking minder energie kost. En weet u dat ik ook niet houd van kurk, aluminium, plastic, steen en andere materialen dan glas? Geef mij alleen huishoudglas, dan gaat het goed. Haal alle plastic van de halzen van wijnflessen en deponeer kurken, kunststof doppen en deksels

op de daarvoor bestemde plek. En gooi ook geen chemisch afval (kapotte spaarlampen e.d.) in mijn buik.

Regelmatig word ik geleeqd. Met veel kabaal dondert het glas op een vrachtwagen. Het glas gaat naar de bewerker. Ook dan is er sprake van kleur bij kleur. De bewerker haalt "glasoneigen" stoffen uit de voorraad en regelt het transport naar de verwerker. Daar wordt het glas gesmolten en tot nieuwe voorwerpen gesmolten. Goed hè? Zijn er geen nieuwe grondstoffen nodig!

Wist u dat er jaarlijks ongeveer 400.000 ton glas wordt gerecycled? Hoeveel lege wijnflessen, potten pindakaas en flessen ketchup zijn dat wel niet? En wist u dat voor het eerst al ruim 4000 jaar geleden in Egypte door de mens glas werd vervaardigd? Glas is van alle tijden. En als u mij blijft vullen, zal u een bijdrage leveren aan het voortbestaan daarvan.

OPA

Iedere eerste dinsdag van de maand verzamel ik voor het goede doel uw oud papier. Ik sla dan mijn 'tent' op in de Johan de Wittstraat. Woensdag in de loop van de dag wordt ik weer opgehaald. Ik ontvang graag veel bezoek dat iets voor me meebrengt...

U kunt bij mij langs komen op:

dinsdag	5 april
"	3 mei
"	7 juni

Ingezonden brief

Betreft: legen minicontainers.

Buurtgenoten,

Iedere woensdag wordt verwacht dat de groene of de bruine containers in deze buurt worden geleeqd.

Doorgaans gaat dit goed, maar het gebeurt ook dat het fout gaat. Mij overkwam 12 januari j.l. dat alleen mijn container niet was geleeqd.

Dat geeft een probleem. Een extra probleem krijgt men wanneer buurtgenoten een geheel gevulde vuilniszak bij een ander (in dit geval dus mij) in de (kleine) container deponeren.

Zonder uitzondering zit er een grote gevulde zak met afval in mijn kleine groene mini. Ik heb hierover met de heer van Boekhoven van milieu een telefonisch gesprek gehad. Wanneer ik de zak van de anonieme eigenaar verwijder door hem op straat te zetten ben ik strafbaar. Vergeet echter niet dat de zakeigenaar mij met zijn probleem opzadelt. Ik kan door hem/haar mijn container 14 dagen niet meer gebruiken, indien hij door omstandigheden niet wordt geleeqd. Zoals ook nu!

Volgens de heer van Boekhoven is uitgerekend dat een gezin met drie kinderen (zoals bij hemzelf het geval is) een grote container voldoende ruimte geeft voor afval voor 14 dagen.

Indien er dus toevallig meer afval is, is het dan niet socialer om:

1. de zak even vast te houden tot de eigen container is geleegd en deze in de lege container te werpen.

Uit de anonimiteit te treden door: 2. een adres aan de zak achter te laten.

3. toestemming te vragen of men, indien hij geleegd wordt, akkoord gaat met de extra afvalzak.

4. 516 55 01 te bellen (7.30 tot 17 uur) om op woensdag de extra zak bij uw eigen deur weg te laten halen (grofvuildienst). De mensen aldaar zijn zeer vriendelijk en gaarne bereid om uw problemen op dit gebied op te lossen.

Een buurtgenoot (naam en adres bij de redactie bekend)

Naschrift redactie: Navraag bij de gemeent leerde dat de vuilnismannen niet een extra tik tegen de bakken mogen geven. Het mechaniek van de vuilnisauto kan daar niet tegen. De gemeente wil bij aanschaf van nieuw materiëel te zijner tijd een oplossing zoeken voor het niet goed legen.

Dag van het park

Meer dan 100 parken in Nederland veranderen op 29 mei in levendige plekken voor onder meer thema-rondleidingen, muziek, theater en literaire sessies. Verder is er sport en spel voor kinderen en jongeren, picknicks, high teas en andere culinaire activiteiten.

Maar ook sessies over architectuur, beeldende kunst en de geschiedenis van stadsparken. Kortom, de Dag van het Park heeft voor iedereen wat te bieden. De ANWB heeft 30 gemeenten gevraagd samen te werken om een Dag van het Park te organiseren. Daarvan hebben 27 gemeenten enthousiast aangegeven mee te willen doen.

Aanleiding voor dit initiatief is de constatering dat burgers een groot belang toekennen aan parken, plantsoenen en speelplekken in hun leefomgeving. Juist deze plekken voor openlucht-recreatie, sport en spel staan onder toenemende druk.

Leiden is één van de gemeenten die meedoet. Over de invulling wordt nog nagedacht. De gemeente doet daarbij een beroep op diverse organisaties die in de buitenlucht vrijwilligersactiviteiten organiseren, zoals (wijk)verenigingen, speel- en volkstuinen en IVN.

Een greep uit de ideeën tot nu toe:

In de parken dichtbij:

- Bos van Bosman: aandacht voor historie en ontwerp, maar ook voor de toekomst, mogelijk één of twee rondleidingen.
- Leidse Hout: de relatie natuur en cultuur; schoonheid, strandwal – strandvlakte, muziek, spelen in de vijvers, en het amfitheater, demonstratie van varende modelbouwboten.

- Heempark: waterplanten; mogelijk voor deze dag de relatie met Molen de Heesterboom aan het water; wandeling langs Oud-Poelgeest, de Haarlemmertrekvaart en de de Heesterboom; - Merenwijkpark: in een polder met water, hoe houden we droge voeten? Relatie met kinderboerderij en bijvoorbeeld schaapscheren.

Wat verder weg:

- Polderpark Cronesteyn: historie, polder en water, rondvaart, waterspeelplaats, kleigeisers en vervoer over water. Groot festijn op en rond de waterspeelplaats.
- Ideeën rondom sport en spel: slootje springen, polsstokspringen, skeelerparcours, mogelijk "boerengolf" of klootschieten.
- Singels: de Groene Singelroute completeren; wandelen langs het water, een rondvaart over de Singels; de stadsgidsen van het Gilde inschakelen.
- Tentoonstelling Stadsnatuur bij Naturalis onder de aandacht brengen.

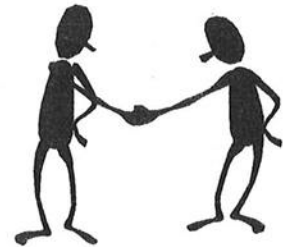
Via de bladen Kampioen (6,7 miljoen lezers), Buitenleven en andere landelijke bladen wordt publiciteit aan deze dag gegeven. In Leiden wordt een gemeentefolder verspreid, en verder wordt u via de lokale bladen de hoogte gehouden. Wordt vervolgd dus.

Bron: informatie van de gemeente Leiden en de ANWB

Familieberichten en verhuizingen

De heer J.M.H. Moorrees is verhuisd naar Terschelling. Zijn huis aan de Van Slingelandtlaan 9 wordt binnenkort bewoond door de familie Van der Velden, Annet en Jurgen, met hun drie kinderen Marieke (10), Daan (9) en Nienke (7). Verhuisdatum: 14 april.

Zij verlaten daarvoor hun huidige huis aan de Warmonderweg, hoek De Kempenaerstraat, dat weer zal worden ingenomen door de bewoners van Johan de Wittstraat 55 (?), de familie Kuijt-Timmermans, met twee kinderen. Verhuizing half april.

Op 26 februari is geboren: Jort Tijmen, zoon van Wendy Langeveld en Dick Timmermans, Johan de Wittstraat 40.

Op 19 januari 2005 overleed Ton Laan, op 62 jarige leeftijd. Hij woonde sinds 1981 op de van Beuningenlaan 34. De burens missen zijn gezelligheid en grapjes, zijn hulpvaardigheid en praktische adviezen, maar vooral zijn oprechte belangstelling voor mensen.

Greetje de Grooth (32), van oorsprong Groningse, en Robert van der Hum (36), randstedeling, wonen sinds december met hun zoon Hayo (21 maanden) aan de Fagelstraat 55. Verbouwen was niet nodig, want de vorige bewoners hadden het huis amper twee jaar daarvoor vrijwel volledig opgeknapt.

"We hebben altijd in het centrum van studentensteden gewoond, ik in Rotterdam, Utrecht en Leiden, Greetje in Utrecht en Leiden: we wilden wel eens wat anders" zegt Robert. "De rust en al dat groen, en ook nog eens een eigen tuin gaf voor mij de doorslag" weet Greetje.

Voor woon-werk-verkeer is het dan ook bijna ideaal: Robert werkt als jurist bij de NMa: "Het kantoor staat naast Den Haag CS, en ik zit nu dichterbij het station dan toen we nog aan de Uiterstegracht woonden." Greetje werkt nu nog in het Rijnlandziekenhuis als assistent in opleiding Cardiologie, volgend jaar in Gouda, "maar vanaf 2007 in het LUMC. Dan is het dus nog maar 5 minuten fietsen!" Bovendien: "alle burens zijn hier zo ontzettend aardig." "En je kan hier zo heerlijk sporten in de buurt," vindt Robert.

En Hayo? Omdat die alleen nog maar een paar woordjes onbeholpen kan brabbelen roepen Greetje en Robert in koor: "Hayo vindt het hier helemaal fantastisch met het park om de hoek en straks in het voorjaar de eigen tuin. Hij zit sinds kort op de Krullevaar maar zoekt nog wel wat vriendjes! En een *oppas*..."

Prikbord

GEZOCHT: GEZINSHULP

Wij zoeken voor onze drie kinderen (9, 7 en 2 jaar), waarvan de twee jongste auditief / visueel gehandicapt, hulp bij verzorging en begeleiding.

Eisen:

- betrouwbaar
- geduldig
- kan initiatief nemen
- affiniteit met kinderen
- spreekt vloeiend en accentloos Nederlands
- bereid zich bekend te maken met problematiek auditief/visueel gehandicapten
- bereid om gebaren te leren ter ondersteuning van de communicatie

Globale werktijden: woensdag ± 13⁰⁰ - 16⁰⁰
donderdag ± 16³⁰ - 19³⁰

Incidenteel schoolvakanties / avonden / weekenden, uitsluitend in overleg.

Verdiensten: € 12,50 bruto per uur;
i.v.m. betaling via PGB-regeling: sofinummer verplicht

Reacties aan: Arnoud Visser en Anniek Elias
arnoud@science.uva.nl
of kom even langs op Fagelstraat 45.

071-5156150

Leeskring de Raadsheer is opgericht in 1998 en bestaat uit leden die wonen in de Raadsherenbuurt. Iedere 6 tot 8 weken wordt een nieuw boek uit de moderne hedendaagse of iets oudere literatuur besproken bij één van de leden thuis.

Een greep uit de gelezen titels van de afgelopen jaar: "In ongenade", van J. Coetzee; "Omweg naar Santiago", van Cees Nooteboom; "Liefde en schaduw", van Isabel Allende.

Enkele reacties van leden van de leeskring: "Boeiend om met anderen over een boek van gedachten te wisselen"; "Zoveel lezers, zoveel invalshoeken!"; "Ik lees hierdoor boeken waar ik uit mezelf nooit aan zou beginnen"; "De thema's die leeskringgenoten uit het boek halen blijven me iedere keer weer verrassen"

Er is weer plek voor een aantal nieuwe leden, dus vindt u het leuk boeken te lezen en er met elkaar in een gezellig samenzijn over te praten informeer dan bij Rita de Coursey [decoursey@kitlv.nl] of bij Petra de Zeeuw [rpdezeeuw@freeler.nl].

Inhoud

Van de redactie *blz 2* Van het bestuur *blz 3*
Vereniging Binnenterrein OWHJ *blz 4*
Verzamelen is geschiedschrijven *blz 6*
Reizen en vlinders vangen *blz 7*
Bierviltjesverzameling *blz 9*
Britains Historic Model Houses *blz 10*
Het verzamelen van boeken en ik *blz 11*
Hartstocht *blz 13*
Verzamelen: domeinnamen *blz 14*
Het is tijd voor ónze integratie! *blz 17*
Vogelwijk Volleybal toernooi *blz 18*

Na de tsunami *blz 19*
Paaseieren *blz 20* Rage *blz 21* Diddl *blz 23*
Kerstbomen;
Tante Sjaan, de kleptomaan *blz 24*
Van alles, maar waarom? *blz 25*
Schoenen, dekens, gordijnen, ... *blz 26*
Ik sta hier heel alleen... *blz 27*
OPA; Ingezonden brief *blz 28*
Dag van het park *blz 29*
Familieberichten en verhuizingen *blz 30*
Prikbord *blz 31* Inhoud *blz 32*

Thema van de volgende Raadsheer: de Leidse Hout (naar aanleiding van de Parkendag op 29 mei, zie elders in dit nummer). Deadline kopij: half mei.

Foto: JH

sneeuwstilleven in de Fagelstraat